

Handi Péter

EGY CSIPKEGALLÉR

2018-11-04 | VERS

Állt az ajtó előtt,
nyakörvként, fehérségében
szétterülve
a ruhán, de hát
a ruha csak háttér,

szövetdíszlet, szolgálatot teljesítő tálca.

A lényeg nem én vagyok,
célom a gallér felmutatása.

Beengedjem-e ezt a csipkekört, az ovális
lyukacsok finom szegélyű sűrűjét, amint
a holdkaréj ellentétes félkörében összeáll
egy korszakká, a retro-vonatról lemaradt
polgár-bál, menyegző, varrószoza-kellék,
lányos jóviselet, félkeményre vasalt fehér emlék
– kinek kell ez?

De a csipkegallér makacsul ott áll,
belépni készül életembe,
mint aki visszatér,
és arra kér,
tegyem egy kipárnázott fiókba,
préselt levendula,
gyűszű és horgolótű társaságába.

kép | [wikimedia.com](https://commons.wikimedia.org/)